

ನಿಸ್ವಾರ್ಥತೆ ಮತ್ತು ವಿಕಾಸವಾದ

ಡಾರ್ವಿನ್‌ನ ವಿಕಾಸವಾದದಲ್ಲಿ ಸಾತ್ವಿಕ ಗುಣಗಳಾದ ಕರುಣೆ, ಒಳ್ಳೆಯತನ, ಉಪಕಾರ ಮನೋಭಾವ - ಇವುಗಳಿಗೆ ಸ್ಥಾನ ವಿದೆಯೇ? ಇದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಅಮೆರಿಕದ ಬರ್ಕ್ಲಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಮನಃಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರಾದ ಡ್ಯಾಚರ್ ಕೆಲ್ವಿನ್.

ಅವರು ಡಾರ್ವಿನ್‌ನ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನು ಆಮೂಲಾಗ್ರವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿ, ಒಂದು ಹೊಸ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಹೆಸರು: Born to Be Good: The Science of a Meaningful Life. ನಿಸ್ವಾರ್ಥತೆ ವಿಕಾಸವಾದದ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಅಂಶ. ವಿಕಾಸ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಉನ್ನತ ಹಂತಕ್ಕೆ ಏರಿದ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಗುಣಗಳು ತಾನೇ ತಾನಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಈ ಮಾನವೀಯ ಭಾವನೆಗಳು ಜನರನ್ನು ಪರಸ್ಪರ ಬೆಸುಗೆ ಹಾಕುವ ಅಪೂರ್ವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಜೀವನ ನಡೆಸುವುದೇ ಸಾರ್ಥಕ ಜೀವನ - ಇದು ಈ ಪುಸ್ತಕದ ತಿರುಳು.

ಡ್ಯಾಚರ್ ಕೆಲ್ವಿನ್ ಅವರ ಪ್ರಕಾರ ಮಾನವನ ವಿಕಾಸವು ದಯೆ, ಉದಾರತನ, ಗೌರವ, ತ್ಯಾಗ - ಇವುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಒಂದು ಹೊಸ ಜೀವವರ್ಗವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡಿದೆ. ಇವು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಗುಣಗಳಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಮಾನವರು ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿ ಕಾರ್ಯವೆಸಗಲು, ವಿಕಾಸ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮೇಲ್ಗುಣವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಮತ್ತು ಜೀನ್ ಗಳೆಂಬ ಮೂಲಭೂತ ಜೈವಿಕ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ವೃದ್ಧಿಯಾಗಲು ಮಹತ್ವದ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸುವ ಅಂಶಗಳು ಕೂಡ.

ಈ ಗುಣಗಳು ಡಾರ್ವಿನ್‌ನ ಗಮನ ಸೆಳೆದಿದ್ದವು. ಅವನ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ ಅಧ್ಯಯನಗಳು ಮಾನವನು ಸಹಜವಾಗಿ ತೋರ್ಪಡಿಸುವ ಆರೈಕೆಯ ಭಾವ, ಗೌರವ, ವಿನಯ - ಇವೆಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮ ಮಿದುಳು, ಶರೀರ, ಜೀನ್‌ಗಳು ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಪದ್ಧತಿಗಳ ಅನಿವಾರ್ಯ ಅಂಗವಾಗಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದಿವೆ. ಡಾರ್ವಿನ್ ಮಾನವನ ಸ್ಪರ್ಧಾತ್ಮಕ ಗುಣಗಳಾದ ಕ್ರೌರ್ಯ, ಹಿಂಸೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನೆಂಬುದು ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ, ಕೆಲ್ವಿನ್. ಇದನ್ನು ದೂರ ಮಾಡಲೆಂದೇ ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣಗಳ ಮೇಲೆ ವಿಕಾಸವಾದವು ಬೀರುವ ಪರಿಣಾಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆದಿದೆ ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಈ ಆಧ್ಯಯನದ ಎರಡು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಅವರು ಹೀಗೆ ವಿವರಿಸುತ್ತಾರೆ: ಡಾರ್ವಿನ್ ತನ್ನ Descent of Man ಎಂಬ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಜನಾಂಗವು ಅತ್ಯಂತ ಕಳಕಳಿಯ ಮತ್ತು ವಾತ್ಸಲ್ಯಭರಿತ ಜನಾಂಗವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಮಾನವನ ಕರುಣೆಯು ಸಹಜವಾದದ್ದು ಮತ್ತು ವಿಕಾಸಗೊಂಡಿದ್ದು ಎಂಬುದು ಅವನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಇತರೆ ಪ್ರಾಣಿವರ್ಗಗಳಂತೆ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಕೂಡ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಹಜ ಗುಣ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಆದರೆ ಇತರರ ಬಗ್ಗಿನ ಕಳಕಳಿ, ಆರೈಕೆಯ ಮನೋಭಾವ - ಇವು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕಾಣಬರುತ್ತವೆ. ಎರಡನೆಯ

ಅಂಶವೆಂದರೆ, ಮಾನವನ ಸಾತ್ವಿಕ ಗುಣಗಳಿಗೆ ವಿಕಾಸದ ಮೂಲವನ್ನು ಸಾಬೀತು ಪಡಿಸಲು ಡಾರ್ವಿನ್ ಅನೇಕ ವಿವರಗಳನ್ನು ನೀಡಿರುವುದು. ನಿಸ್ವಾರ್ಥಭಾವವೆನ್ನುವುದು ನಮ್ಮ ನರನಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವ ಸಹಜ ಗುಣ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಅವು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸುತ್ತವೆ.

ಮಾನವನ ನರವ್ಯೂಹದಲ್ಲಿರುವ 'ವೇಗಸ್' (vagus) ಎಂಬ ಅಂಗವು ಇದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಬರ್ಕ್ಲಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಕಂಡುಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಹೃದಯ, ಶ್ವಾಸಕೋಶ, ಜೀರ್ಣಾಂಗಗಳು ಮುಂತಾದ ಅಂಗಗಳನ್ನು ಪ್ರಚೋದಿಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಪ್ರಚೋದಿತವಾದ ಅಂಗಗಳು ಎದೆಯ ಭಾಗವು ಉಬ್ಬುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತವೆ ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನಾವು ಇತರರ ಒಳ್ಳೆಯತನದಿಂದ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಮಿಡಿದಾಗ, ಸುಖಕರ ಸಂವೇದನೆಯನ್ನು ಎದೆಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅದಲ್ಲದೆ, ವೇಗಸ್ ನರಾಂಶವು ನಮ್ಮ ಗಂಟಲಿನಲ್ಲಿರುವ ಮಾತನಾಡುವ ಮಾಂಸಖಂಡಗಳ ಮೇಲೂ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗೂ ಇದು ನಮ್ಮ ಹೃದಯ ಬಡಿತದ ಗತಿಯನ್ನೂ ಕಡಮೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಈ ನರವು ಮಾನವನ ನಿಸ್ವಾರ್ಥತೆಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವ ಅಂಗವೇ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಈಗ ವ್ಯಾಪಕ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಈ ನರವು ಪ್ರಚೋದನೆಗೊಂಡಾಗ, ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬನಲ್ಲಿ ದಯೆ, ಕರುಣೆ ಮುಂತಾದ ಗುಣಗಳ ಮತ್ತು ನೈತಿಕತೆಯ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ನರಾಂಶದ ಚಟುವಟಿಕೆ ಯಾರಲ್ಲಿ ಅಧಿಕವಾಗಿರುವುದೋ ಅವರು, ದಯೆ, ಕೃತಜ್ಞತೆ, ಪ್ರೀತಿ, ಸಂತೋಷಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ನರಭಾಗವು ಹೆಚ್ಚು ಚಟುವಟಿಕೆಯಿಂದಿರುವ ಮಕ್ಕಳು ಹೆಚ್ಚು ಸಹಕಾರ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಮತ್ತು ದಾನಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದೂ ಈಗ ಸಾಬೀತಾಗಿದೆ.

ಈ ನೂತನ ವಿಜ್ಞಾನ ಭಾಗವು ಬಹಳ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾದುದು ಎಂದು ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಾಚೀನ ಚಿಂತಕರು ಚಾರಿತ್ರ್ಯ ಮತ್ತು ನೈತಿಕತೆಗಳು ಅಸಾಧಾರಣ ಜನರು, ಸಾಧನೆಯಿಂದ ಗಳಿಸಿಕೊಂಡವು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಎಲ್ಲರಲ್ಲೂ, ಸುಪ್ತವಾಗಿಯಾದರೂ ಇದ್ದೇ ಇದೆ ಎಂದು ನೂತನ ಆವಿಷ್ಕಾರಗಳು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಇದನ್ನು ಅರಿಯುವುದರಿಂದ ಮಾನವನ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಜನರು ಹೊಸ ಬೆಳಕಿನಿಂದ ನೋಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ತಮ್ಮ ನೈಜ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಆಶಾದಾಯಕವೂ ವಿಶ್ವಾಸ ಭರಿತವೂ ಆಗಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಇದು ಅವರಿಗೆ ಅನುವು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಈ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಲ್ಲೂ ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಮನೋಭಾವ ಮತ್ತು ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸಗಳ ವೃದ್ಧಿಗೆ ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತವೆ ಎಂದು ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

“ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಲ್ಲೂ ಅನಂತ ಶಕ್ತಿ, ಜ್ಞಾನ, ಒಳಿತು ಇದೆ” ಎಂದು ಹೇಳುವ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಮಾತಿಗೆ ಮೇಲಿನ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಪುರಾವೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿವೆ, ಅಲ್ಲವೇ?